

Jet van Vuuren

Bloedheet

literaire thriller

Uitgeverij Oorsprong

Lauw

Toen Mies van Rossum die avond haar Vespa uit het schuurtje haalde, kon ze nooit vermoeden dat dit haar allerlaatste ritje zou worden.

Het was de hele week al spitsuur geweest. Als half Nederland op zijn luie gat aan zee lag, draaide Mies overuren. Ieder jaar kwamen er wel weer een paar klanten bij. ‘Mond-op-mondreclame’, noemde ze dat in plat Amsterdams, en aangezien haar eigen mond nooit stilstond, merkte ze niet dat sommige klanten stilletjes grinnikten bij die spraakverwarring.

Sinds Mies zeven jaar geleden haar bovenwoning in de Amsterdamse Jordaan verruild had voor een rijtjeshuis in Almere, ging het haar redelijk voor de wind. Als vrouw alleen – mannen hielden het nooit lang bij haar uit – met een wao-uitkering – slechte rug, altijd al gehad, vertelde ze aan iedereen die het maar horen wilde – verdiende ze tijdens de vakantieperiode een aardig zakcentje bij door op katten te passen.

Wat ooit met een paar burens uit de straat begon, breidde zich al snel als een olievlek uit over de stad. Haar klanten zaten overal. Of het nou een gore vrij-

gezellenflat betrof, een burgerlijke doorzonwoning, vrijstaande villa of twee-onder-een-kap, voor Mies maakte dat geen enkel verschil: alle katten waren haar even lief. Zelfs de meest eenkennige kater of schuwe poes smolt bij het zien van Mies.

‘Het is een truc,’ sprak ze apetrots als iemand vroeg hoe ze dat toch deed. ‘Na de eerste kennismaking met zo’n dier laat ik altijd iets van mezelf achter. Een vest of een sjaaltje, het maakt niet uit wat. Kom ik de keer daarop terug, dan ruiken die dieren gelijk dat het goed zit. Ze herkennen me aan mijn geur, snap je wel?’

Niemand sprak haar tegen.

Ruim twee weken geleden begon de grote uittocht. De stad liep leeg. Volgeladen auto’s, al dan niet met vouwwagen of caravan, trokken in zuidelijke richting. Op naar de zon. Goedgemutst namen de kattenbezitters afscheid van Mies.

‘Gaan jullie maar, hoor. Ik zorg goed voor jullie lieverds, heus, vertrouw me nou maar,’ jankte ze met haar Jordanese accent. En geen mens die aan haar oprechte inborst twijfelde.

Zo raakten tijdens de zomermaanden haar sleutelrekje en haar portemonnee vanzelf vol. Het laatste jaar kon dat Mies niet snel genoeg gaan. Zeker nu ze

de veertig gepasseerd was en haar uitkering op de tocht stond, wilde ze haar toekomst veiligstellen. Bovendien, ze had zo haar dromen. Almere mocht dan een verbetering zijn ten opzichte van Amsterdam, de buurt waar ze nu woonde was beslist niet haar einddoel. Sterker nog, vorig jaar was haar oog op een vrijstaand huis gevallen.

Het huis stond al een tijdje leeg. Alles paste binnen haar plan. Een betere buurt, uitzicht over het water, een grote tuin en genoeg uitbreidingsmogelijkheden voor een kattenpension.

Ze had meteen op Funda gekeken. Was een dergelijke woning voor een volkswrouw als Mies normaal gesproken onbereikbaar, met een beetje geluk en doorzettingsvermogen zou haar droomwens wel eens snel in vervulling kunnen gaan. Opnieuw dook ze in haar trukendoos.

Dankzij haar werk als kattenoppas genoot Mies overal gastvrijheid. En geen haar op haar hoofd die er ooit over gepekerd had die te misbruiken. Toch werd diezelfde gastvrijheid de aanleiding om een stapje verder te gaan. Want wat de meeste kattenbezitters niet wisten, was dat Mies, naast haar warme gevoelens voor katten, een niet-aflatende nieuwsgierigheid bezat naar het wel en wee van hun bazen.

Ze kon er niets tegen doen. De nieuwsgierigheid

was zeer sterk, sterker dan zichzelf. En ook al deed ze nog zo haar best er niet aan toe te geven, Mies hield van snuffelen. Geen laatje, klerenkast, rommelhok, kelder, verbouwde zolderkamer of computerbestand was opgewassen tegen haar gesnuffel.

Ze noemde het haar 'zomerzonde', iedereen deed wel eens iets wat niet hoorde, vond ze. Maar haar zonde werd een noodzakelijk kwaad. Zo werd iets wat onschuldig begon, vorig jaar een serieuze zaak. En dan te bedenken dat ik die eerste keer nog had willen bedanken, dacht ze nu.

Het bewuste oppasadres had een stuk buiten haar werkgebied gelegen. Ze was toen nog niet in het gelukkige bezit van een scooter en deed alles op de fiets. Als ze daar nog aan terugdacht. De kattenbezitters hadden niemand anders kunnen vinden en boden haar het dubbele van haar normale tarief. Bijna had ze toen geweigerd om voor die siamezen te zorgen. Haar hele leven was er compleet door veranderd.

Het zaad was gezaaid, de oogst zou niet lang meer uitblijven. Twee zomers en drie scooters verder, stond haar droomhuis nog steeds te koop. Het was zelfs in prijs gedaald. Dat was gunstig voor Mies. Voordat de eerste blaadjes zouden vallen, zou zij kunnen verhuizen.

Vandaag had ze vijf adressen afgewerkt. De zomerse temperaturen maakten het er niet gemakkelijker op, ze was doodmoe. Haar laatste klanten – drie perzen – woonden in de Regenboogbuurt. De arme stakkers zaten opgesloten in een blokhut waarvan slechts één raampje op een kiertje stond. Boris, Snuitje en Topaas hadden de pech tot de wereld van de raskatten te behoren en daarom mochten ze beslist niet naar buiten. Alleen achterblijven in huis was volgens hun bazen ook geen optie, ze zouden de hele boel slopen. Sommige dieren gunde Mies andere bazen.

Ze vinkte haar lijstje af, borg de sleutel op en stapte op haar scooter. Zodra ze thuis was, zou ze zo snel mogelijk haar zwemspullen pakken. Op naar haar favoriete strandje. Het vooruitzicht een frisse plons te kunnen nemen deed haar alles uit het rode gevaarte halen wat erin zat.

Via dreven en dijk reed ze niet veel later tot aan het bospad dat naar het meertje leidde. De Vespa stalde ze bij een boom. Van hieraf was het nog maar een klein stukje lopen.

Bijna niemand kende de plek. Hooguit een paar verdwaalde geile mannen die op zoek waren naar andere mannen. Daar had ze niets van te vrezen. Vanaf dat ze hier woonde, kwam ze hier iedere zomer. Het had haar verbaasd dat er niet meer men-

sen op deze goddelijke plek vertoefden.

Het strandje, waar de avondzon nog zeker tot acht uur zou schijnen, lag verscholen achter struikgewas. Buiten het gekwetter van een paar dobberende meerkoetjes en een kikkerkoor uit het riet was het er doodstil. Geen zuchtje wind over het water, geen blad aan de boom dat bewoog.

Puffend en steunend sjokte Mies naar haar plekje. De plastic badtas die ze meezeulde, sneed pijnlijk in haar schouder. Zoals gewoonlijk had ze er weer veel te veel in gepropt. Niet het strandlaken, maar de flessen rosé, restjes couscous en koude kip bepaalden het gewicht waaronder ze gebukt ging. 'Nog even volhouden,' sprak ze tegen zichzelf. 'Straks mag alles uit.' Want wat het vooruitzicht op een plons misschien nog wel het aantrekkelijkst maakte, was dat ze hier poedelnaakt kon zwemmen. Ze gooide haar tas op de grond. En nog voordat ze het strandlaken spreidde, schopte ze haar houten kleppers uit, trok haar goudkleurige hemdje over haar hoofd en schoof de tijgerlegging van haar billen. Het schaarse ondergoed volgde gedwee. Meteen nam ze een sprong in het lauwwarme water. Daar drijvend liet ze haar dromen de vrije loop.

Nog even en wie weet, dacht ze, mannen in overvloed. Geld trekt nou eenmaal aan. Ze lachte, ze

dacht aan haar grote voorbeeld: Linda de Mol. Altijd charmant, goedlachs, blond en toch zo helemaal zichzelf. Altijd zo barstensvol energie. O, dacht Mies, als ik toch eens een beetje op haar zou kunnen lijken... Niemand zou me nog lelijk of ordinair vinden. Misschien dat ik een paar kleine ingrepen moet laten doen. Hier wat vet weg, daar wat erbij. Mijn wangen omhoog, mijn kin glad en die nare snor voorgoed aan de wilgen... Ja, ze wist het zeker, ze zou de kerels voor het uitzoeken hebben!

Onbezonnen spetterde ze wild om zich heen, haar schelle lach schalde luid over het water. Het geluid van een naderend motorbootje hoorde ze niet.

Hij haatte haar. En niet alleen haar, ook dat gestoorde kattenwif waar hij dankzij zijn scheiding noodgedwongen naast was komen te wonen. Dat smerige monster met al die stinkkatten. Hoeren waren het. Stuk voor stuk naaiden ze je waar je bij stond. Net als dat secrete, de moeder van zijn kinderen, die hem met de eerste de beste klojo uit de straat had belazerd. Tijdens een buurtbarbecue nog wel. Goed voor de sociale cohesie heette dat dan. Bullshit!

De hele zomervakantie zat hij nu thuis. Hij moest wel. Die scheiding had hem bijna de kop gekost. Zijn ex – haar naam kon hij niet meer uitspreken – zat nu met hun koters in Toscane. Samen met die lul van de hoek.

Thijs Vleugels schopte met zijn sandaal tegen een lege wijndoos. Goedkope huiswijn had erin gezeten. Veel voor weinig. Vroeger zou hij het bocht genoemd hebben. Ha, vroeger, dacht hij. ‘Nog geen jaar geleden!’ riep hij ziedend. En weer moest de doos het ontgelden.

Goddank had hij nog net voor het zomerreces een grote opdracht binnengesleept, anders had hij het niet geweten. Hij zat compleet aan de grond. En